

Sygn. akt I KK 503/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **W. M. i K. M.**
skazanych za przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2023 r.,
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 23 czerwca 2022 r., II AKa 56/22
zmieniającego w części
wyrok Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 22 grudnia 2020 r., II K 35/12
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

We wniesionych kasacjach od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu obrońcy skazanych podnieśli zarzuty naruszenia prawa procesowego lub materialnego (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz art. 433 § 1 k.p.k. – w odniesieniu do skazanego K. M. oraz art. 17 § 1 pkt 11, art. 271 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. oraz art. 433 § 1 k.p.k. – w odniesieniu do skazanego W. M.).

W odpowiedziach na kasacje prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – jest wyjątkiem od zasady i może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy wykonanie wyroku powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty (nie chodzi tu jednak o takie okoliczności faktyczne czy prawne, które mogą być uwzględnione w postępowaniu wykonawczym w ramach chociażby instytucji odroczenia wykonania kary czy przerwy w karze). W wypadku instytucji określonej w art. 532 k.p.k. chodzi tylko i wyłącznie o okoliczności, które mają związek z toczącym się postępowaniem karnym inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a więc z postępowaniem kasacyjnym. Chodzi tu o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 7 do art. 532). Możliwość narażenia skazanego na poważne i niepowetowane dolegliwości, w wypadku wykonania orzeczenia, powinna być w pierwszej kolejności odnoszona do sytuacji, gdy w wyniku uchylecia zaskarżonego wyroku realnie rysuje się w dalszym postępowaniu perspektywa uniewinnienia oskarżonego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Nie można oczywiście wykluczyć i takiej sytuacji, w której po uchyleniu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z uwagi na stwierdzone przez Sąd Najwyższy uchybienie, dojść może do zakwalifikowania czynu z przepisu przewidującego łagodniejsze zagrożenie, niż dotychczasowa podstawa skazania, a okres pozbawienia wolności skarżącego skazanego przekraczałby możliwą do wymierzenia w dalszym postępowaniu karę.

Na tym etapie postępowania kasacyjnego nie chodzi przy tym o to, aby przeprowadzać całościową i ostateczną ocenę kasacji, której dokonywać będzie Sąd Najwyższy merytorycznie rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia na rozprawie lub posiedzeniu, ale o to, by nawet przy pobieżnej lekturze zarzutu kasacji w zestawieniu z ustaleniami i rozważaniami zawartymi w prawomocnym orzeczeniu trzeba uznać, że zaistniały istotne uchybienia, które podważają racje respektowania domniemania trafności ustaleń i ocen przyjętych za podstawę

takiego orzeczenia (por. J. Matras (w:) K. Dudka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 2 do art. 532).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie występują. Wstępna analiza wniesionych środków zaskarżenia nie wskazuje na to, że zarzuty podniesione w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia są oczywiście zasadne oraz – co ważniejsze – że w wyniku ponownego postępowania miałyby dojść do uniewinnienia oskarżonych czy umorzenia wobec nich postępowania, względnie – wymierzenia kary w niższym wymiarze albo kary łagodniejszego rodzaju. Kasacje w tym zakresie muszą zostać rozpoznane na rozprawie, której termin nie jest odległy (13 kwietnia 2023 r.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.